

ELS PASTORETS SARRIANENCS

Jordi Pla Torrent
Director dels Pastorets

Tot l'elenc dels Pastorets saluda al públic al finalitzar l'obra. Fotos: Gerard Puigmal

Encara recordo aquell diumenge que vaig votar... Aquell dia, gràcies a la poca responsabilitat política del nostre consistori, es va arribar a la caòtica idea de fer un procés participatiu degut a la injecció econòmica procedent d'una empresa que no cal pronunciar, per no fer-li propaganda.

El poble va parlar a les urnes i va decidir que de tots els projectes que varen arribar a la final, el més convincent era arreglar el teatre per augmentar la qualitat i la quantitat d'obres teatrals.

I què han fet els que governen? Doncs tenir la brillant idea de firmar un projecte impagable per l'economia d'aquest poble, reformar una part de l'espai d'arts escèniques (que ningú demanava) i voler tirar a terra l'únic espai que hi ha creat per fer activitats teatrals, per convertir-la en una sala per fer de tot i, si s'escau, també teatre.

És una petita introducció per explicar el per què el terra de la platea estava sense pintar, amb restes de cola de l'antiga moqueta, el mateix proscenium, les mateixes instal·lacions, els mateixos wc pels actors, res ha canviat des que la TV la visualitzem amb color. Tot continua igual des de fa dècades. Tot no... només aquella part on sempre s'ha fet teatre. L'altra part fa goig.. tot de fusta, amb una sala nova per poder fer el cafè teatre que tant mimen els qui governen, amb uns originals WC, un bar nou, una majestuosa recepció i unes precioses butaques de color

Els assajos eren surrealistes. Tot estava brut, sense cortines, amb les cadires amuntegades com si fossin els castellers enmig de la platea, sense calefacció, sense sonoritat, sense llums. Hi havia més material d'obra que atrezzo teatral. Un cúmul de despropòsits que es van unir per incrementar les poques opcions reals que existien per fer uns pastorets dignes. Tot sortia malament, però la il·lusió va tornar a guanyar.

De cop i volta, la maquinària va deixar de grinyolar. Els assajos eren productius, teníem llum, teníem cortines, atrezzo nous, l'escenari net, i malgrat que mai vàrem tenir calefacció, els pastorets varen començar a agafar forma.

Una forma reivindicativa, però sense casar-se amb cap bandera ni amb cap color polític. Simplement reivindicacions del nostre país, del nostre poble, de la nostra gent. S'havien de fer uns pastorets àgils, ràpids, sense caure al parany de fer-los pomposos ni maratonians. Volia uns pastorets enèrgics, picotejant els nostres costums, amb gags d'actualitat i brometes absurdes amb la

mostassa. Dos mons diferents en un mateix edifici. Una joguina nova que tothom baveja i una rampoina que a tothom li molesta.

I tal com deia en Miquel Martí Pol: "I som on som. Més val saber-ho i dir-ho. I assentar els peus en terra...." i amb el cor encongit vaig col·locar-me en un lloc insignificant de la rampoina per pensar si valia la pena fer Els Pastorets. Si valia la pena donar llum i escalf a aquell teatre que algú va voler enterrar en vida. Però la idea de lluitar per les tradicions catalanes, i per respecte a

tots aquells sarrianencs/es que van votar el projecte del teatre, em va agafar forces per acceptar el repte de fer els pastorets en dos mesos, quan per norma general es necessita un mínim de quatre.

Era una idea esbojarrada. No teníem temps, no teníem actors, ni tan sols teníem teatre. Però malgrat això, es va engegar màquines. Les peces grinyolaven per totes bandes, tot eren entrebancs però la màquina no s'aturava. Estava ben greixada perquè les il·lusions de voler tornar a fer pastorets ho superava tot.

Fotos Gerard Puigmal

Fotos Gerard Puigmal

finalitat d'arrancar somriures inesperats dels espectadors.

Aquest any es va eliminar la figura representativa del caganer, i havíem de substituir-lo per una altra icona. I què res millor que iniciar Els Pastorets amb l'escena del sopar de Nadal amb un vers nadalenc a càrrec d'un infant? Folch i Torres.....no m'ho tinguis en compte.

Aquest any s'anava patint, l'obra tenia forma però no va haver-hi temps de polir-la. Anàvem a l'aventura. I amb un sol assaig general (que es podria dir assaig a seques),

els pastorets van veure la llum. No teníem logística, ni espai, ni diners, ni un gran espectacle de llum i so dona per més. Només teníem un guió adaptat i un grapat de persones disposades a sacrificar-se per donar vida als personatges. Seriem capaços de fer riure la gent? De sorprendre-la? De fer gaudir d'una bona estona de teatre?

No sóc pas jo qui he de respondre a aquestes preguntes. Per mi ja va ser un èxit poder estrenar l'obra el 26 de desembre (contra tot pro-

nòstic). Per mi ja era un èxit veure aquells ulls de felicitat dels actors més menuts. Per mi ja va ser un èxit donar vida a aquell vell teatre.

Sempre he dit que al muntar uns pastorets, no hi ha prou recompensa per tantes i tantes hores de dedicació. Veníem d'una aturada llarga sense activitat, una aturada massa llarga.....És el segon cop que els Pastorets ressurgeixen de les cendres. Però quan vaig veure la sala plena de gent en totes les funcions i escoltar converses de nens dient-li als seus pares que l'any vinent volen fer de dimoni, d'àngel o de pastor, vaig tenir la sensació que l'objectiu s'havia assolit. Tenim totes les generacions per etern en una de les activitats nadalencs més tradicionals del nostre país. Perquè si volem lluitar per la cultura, per la llengua i per la història que res millor que fer-ho sobre un escenari, per Nadal, en català i criticant-nos entre nosaltres amb un somriure. Això ens fa especials, ens fa únics, ens fa ser.....més sarrianencs.

Resumint, i amb això acabo, dient que qui vulgui aportar el seu granet de sorra, ja sigui gran o petit, donant vida a un personatge o fent entrepans a la mitja part, teniu totes les portes obertes. Mai sobra gent per fer uns pastorets. Com més serem, més riurem i qui sap si algun dia descobrim un actor o actriu que esdevingui famós i puguem dir amb orgull i amb la boca ben oberta que aquell sarrianenc va fer els seus primers tastets d'actor als pastorets de Sarrià.

Gràcies. Moltes gràcies a totes les persones que han col·laborat de forma desinteressada i alguns de manera anònima per fer real el projecte dels pastorets. Ens veiem ben aviat per treure'ns les vergonyes sobre l'escenari i poder gaudir de molts aplaudiments! ■